

Hết màu hồng rồi đấy...

Chiếc đồng hồ báo thức kêu inh ỏi vào 5h45 phút sáng. Như một thói quen, tôi với tay tắt nó đi và tiếp tục vùi đầu vào chăn ngủ. Có thể tôi sẽ ngủ cả ngày dài, hoặc chí ít là vài ba giờ nữa vì tôi không quen lắm với việc dậy sớm để ăn sáng, xem tin tức, tưới cây hay những thứ đại loại như thế. Chúng làm mẹ tôi thấy vui cực kì, ngay cả khi tôi thực hiện chỉ một trong những điều trên. Thế nhưng với tôi thì không. Dù sao cũng chỉ mới bắt đầu một năm học vậy nên cứ thoải mái ăn và ngủ, cũng là để chuẩn bị cho khoảng thời gian dài đặng đặng phía trước cùng sách vở, sách vở và một chồng sách vở. Từ phòng mình, tôi nghe thoang thoang mùi cà phê của bố hòa với hương hoa sữa ngoài cửa sổ thật dễ chịu. Nó khiến con người ta không muốn làm gì khác ngoài việc nhắm nghiền mắt lại và tận hưởng trong say mê, hoặc lại lặng im, suy nghĩ mông lung về một điều gì đó, về một người nào đó...

Vậy là đã nhiều tuần trôi qua kể từ khi tôi và anh chia tay. Nếu nói là chia tay thì thật buồn cười bởi tôi với anh đã là cái gì của nhau đâu. Có chăng chỉ là hai con người xem nhau đặc biệt hơn bất kì một ai khác trên đời. Cuối cùng sau hơn một năm quen biết, chỉ vì lí do không hợp nhau nên kết thúc thôi, một cách nhẹ nhàng như khi bắt đầu. Nhưng nếu nói là không hợp nhau thì cũng chưa hẳn đã là lí do.

Tôi đã tình cờ đọc được cuộc trò chuyện của anh với một chị cùng lớp thân thiết hơn mức bình thường. Chợt tôi nhận ra, sự dịu dàng, ngọt ngào, ân cần của anh không chỉ dành cho mình tôi. Phải, anh không chỉ của riêng tôi. Anh hòa đồng, nhiệt tình, chu đáo, là một người của mọi người. Còn tôi, tuy ích kỉ, nhưng tôi thật sự không thể chấp nhận và vì thế, tôi biết mình cần phải làm gì.

Vào một tối trời mưa lớn, tôi đã lấy hết can đảm nói với anh rằng mình không muốn tiếp tục nữa, rằng tôi quá mệt mỏi và một vài lí do khác mà chúng tôi nên dừng lại. Tôi cũng đã biết trước anh không phải là một người thích níu kéo những thứ dang dở như chuyện tình của chúng tôi, nên việc anh đồng ý với quyết định này khiến tôi không mấy ngạc nhiên. Nhưng dù gì đi nữa tôi vẫn cảm thấy hụt hẫng kì lạ khi anh không nói chỉ một câu muốn quay lại, trong khi thật nực cười là chính tôi lại nói chia tay trước. Tôi kể Trà nghe, nó hét lên : “Cái gì cơ?” sau đó ngẫm nghĩ một hồi lâu, cứ luôn miệng : “Xa mặt

thì cách lòng!” suốt cả chiều hôm đó. Tôi chỉ mỉm cười cho qua chuyện và rồi cùng nó dạo quanh sân trường vắng trong im lặng.

Tôi biết, có nói gì đi nữa thì Trà vẫn luôn bên cạnh an ủi tôi một cách chân thành nhất. Luôn là vậy, nó là một phần của đời tôi, ngoài anh ra. Chỉ ít cũng được 1 tuần vì nó lại tiếp tục vùi đầu vào đồng sách vở ở trường (về khoản học hành thì tôi ngưỡng mộ Trà khỏi phải nói) còn tôi vẫn gắng gượng vui vẻ mỗi ngày để rồi cứ đêm đến, lại một mình gặm nhấm nỗi buồn cùng vài giọt nước mắt ướt mi.

Anh và tôi quen nhau cực kì đặc biệt. Vào một đêm hè tháng sáu, chúng tôi nói chuyện lần đầu tiên với nhau và đó có lẽ là đêm tuyệt vời nhất trong suốt mùa hè của tôi. Và một tháng sau đó, tình cảm nảy nở trong tôi. Thật điên rồ bởi chuyện chúng tôi bắt nguồn từ mạng xã hội, một nơi “xuất xứ” kì lạ khi cả hai con người đến với nhau mà chẳng biết gì về nhau cả, thậm chí cả gương mặt, giọng nói, thói quen của nhau cũng không hề hay biết bởi chưa bao giờ có cơ hội tiếp xúc. Tôi cũng đã không tin tưởng mấy vào mối tình đầu này. Đôi khi tôi tự nhủ rằng đây chỉ là một đợt cảm nắng cuối hè, sẽ sớm trôi đi như một giấc mơ khi nắng thu đến. Vậy mà, đã qua một năm. Và tôi không ngờ rằng khi nó kết thúc thật lại đưa đến cho tôi cảm giác khó tả như vậy. Nói đúng hơn là sao lại đau đớn đến thế.

Tôi từng mơ ước mối tình đầu nhỏ bé của mình cũng sẽ là mối tình cuối vĩnh cửu. Nó sẽ ngọt như hạt nắng mềm ngoài hiên lúc vào hạ, êm như con sóng dịu dàng xô vào bờ cát, trải qua bao thăng trầm để lớn lên với thời gian và dĩ nhiên sẽ là mãi mãi. Nhưng tôi không ngờ rằng nó đến và đi nhanh như vậy, nhanh tới nỗi tôi không kịp nắm giữ thật chặt lại với đời mình.

Nhiều khi tôi thầm nhớ về quãng thời gian đầu tiên khi mới quen nhau sao lại đẹp dễ như thế. Một câu nói : “Em thích anh!” đã không là vô nghĩa để sau đó nhận lại một câu “Hình như, Anh cũng thích em rồi!” Duy chỉ có điều, cái hình như ấy là chưa đủ. Tôi ghét sự không rõ ràng từ anh trong khi một đứa con gái nhút nhát như tôi đem hết can đảm để bày tỏ lòng mình một cách chân thành và rõ ràng như thế. Chúng tôi biết nhau chỉ qua những câu chữ, đến với nhau qua những câu chữ, rồi rời xa nhau cũng qua những câu chữ, không hơn không kém. Tôi luôn nghĩ chúng tôi chỉ cách nhau một nửa đất nước, chẳng là bao nhiêu cả so với thế giới rộng lớn này và khoảng cách địa lí chẳng là gì nếu chúng tôi thật lòng với nhau. Tôi luôn cầu nguyện cho anh,

cho mỗi tình của chúng tôi mỗi khi một sợi lông mi khẽ rung, một vì sao băng lướt qua, thậm chí bất cứ lúc nào tôi nghĩ về anh, tôi đều cầu nguyện. Thế nhưng giờ đây, mọi chuyện đã qua đi và tôi không làm gì được nữa, không một điều gì cả...

Anh là một chàng trai khá lạnh nhạt và ít nói. Dáng anh cao, gầy và điều tôi thích nhất ở anh là cặp kính cận trông vô cùng tri thức. Tôi biết được ngoại hình ấy qua những bức ảnh mà bạn bè của anh chia sẻ, và qua một vài clip của anh. Anh chơi ghi-ta. Tôi đã xem đi xem lại không biết bao nhiêu lần những bản nhạc của anh, và cũng không biết bao nhiêu lần bật khóc. Tôi thấy anh, khẽ đưa tay chạm vào gương mặt anh, nhưng không được. Tôi cảm thấy thực sự bất lực bởi không thể đến bên anh, hay chỉ đơn giản là chạm vào gương mặt, bàn tay, mái tóc của người mình yêu, tôi cũng không thể. Tôi còn nhớ rất rõ những lần anh đàn khẽ cho tôi nghe qua điện thoại, êm ái và ngọt ngào. Bạn sẽ không thể nào quên được những phút giây hạnh phúc như thế khi từng giai điệu mang yêu thương đến với mình từ nơi xa nào đó, nơi có một con người mà bạn yêu. Bạn sẽ luôn nhớ mãi từng nốt nhạc dù trầm dù bổng, ngay cả khi đến sau này, nó khiến bạn quặn đau mỗi khi nghĩ về...

Tôi còn nhớ mỗi buổi tối trước đây, anh vẫn thường chúc tôi ngủ ngon một cách dịu dàng hơn cả. Tôi vẫn nhớ mỗi lúc anh gọi tôi là ngố, hay lại cố tỏ ra thân thiết với một chị nào đó để trêu tức tôi. Và rồi sau đó dĩ nhiên, anh lại nhẹ nhàng an ủi tôi và nói rằng tôi nhất định phải tin anh, với anh thì tôi là người đặc biệt, duy nhất. Tôi hình dung ra gương mặt nghiêm túc của anh có đôi chút hạnh phúc khi anh nói câu đó và tôi biết, đó là câu nói thật lòng. Rất khó để khiến anh nói một câu gì đó từ tận đáy lòng mình bởi anh là một người ít chia sẻ, thường không thích thể hiện tình cảm ra bên ngoài. Và những lúc anh nói những điều tương tự thế, tôi lại hạnh phúc hơn hết. Tôi đã tin vào tất cả những điều anh nói với tôi dù chỉ đếm chưa hết một bàn tay, dù tình cảm anh bày tỏ tôi thật không biết liệu nên có chút nghi ngờ gì không. Chỉ biết, tôi tin anh, tin vào tình cảm của chúng tôi, tin nhiều hơn cả việc tôi tin rằng mình sẽ không thể ngừng cắn móng tay được. Điều đó giúp tôi khẳng định rằng, với tôi, anh không giống một thói quen. Anh là một phần trong tôi, là cả cuộc đời tôi tính đến bây giờ. Hoặc cả sau này...

- Hết màu hồng rồi đấy, bước tiếp vào đời sẽ là bảy sắc, nhớ cẩn thận, ngố.

Tôi vẫn nhớ như in lời anh nói sau khi chúng tôi đường ai nấy đi. Tôi cảm

giác vẫn có cái gì đó gắn kết chúng tôi lại, nhưng mờ lẫm và tôi không tài nào biết được. Tôi cứ tưởng tất cả sẽ tan biến nhanh như cái Na và tên bạn trai thường dùng rỉ mũi để làm thú vui của nó, hoặc như chị gái tôi với anh chàng “đầu không sợi tóc” ở tầng dưới, hay như trong mấy bộ phim tình cảm suốt suốt mẹ vẫn xem chẳng hạn. Tôi cũng đã từng chắc chắn mọi chuyện đã thực sự chấm dứt khi nhìn thấy một bức ảnh, một câu nói quan tâm của anh với người con gái khác. Vậy mà, chuyện không đơn giản như vậy.

Chúng tôi vẫn trò chuyện với nhau đôi câu hỏi han thông thường, chúc nhau ngủ ngon mỗi tối, hoặc đùa đôi chuyện mà tôi không nhớ rõ. Nhưng chính những điều đang xảy ra ấy khiến tôi càng đau lòng. Bạn sẽ cảm thấy như thế nào nếu người cũ nói với bạn những câu như “Đừng quá thể hiện tình cảm cho người ta biết...” hay “Trước giờ em đối với anh rất tốt, ngoại trừ mẹ anh thì em chính là người thứ hai, không trân trọng được tình cảm của em, sau này, anh sẽ hối hận...” ? Có lẽ đối với bất kì cô gái nào khác thì quả thật đó là một niềm hạnh phúc. Họ sẽ nghĩ rằng anh ta muốn quay lại. Thế nhưng, anh không phải là những chàng trai như vậy. Một khi anh đã nói thế, có nghĩa là anh đã đặt một dấu chấm hết cho chuyện tình chúng tôi. Anh muốn nhắc cho tôi nhớ rằng chúng tôi đã không còn là gì nữa, rằng tôi đã chọn cách kết thúc, rằng anh sẽ phải hối hận. Tôi cũng hiểu rằng, chẳng có gì đáng để suy nghĩ về những câu nói của anh. Chúng không còn giá trị gì nữa kể từ khi tôi nói chia tay. Duy chỉ có một điều đã làm thay đổi tất cả. Đó là khi anh nói, với tôi, một câu nói khiến tim tôi đập đến 500 lần/ phút, khiến mặt tôi nóng bừng, khiến lòng tôi như bị bóp nghẹt: “Nếu sau này gặp em anh sẽ.....Gắng sao để gặp được nhau em nhé!”

Tôi không biết chúng tôi liệu có gặp được nhau không, hay anh sẽ làm gì nếu chuyện đó xảy ra. Tôi chỉ biết tình cảm của mình trao cho anh vẫn như xưa, sâu sắc và mãnh liệt. Dù thế nào, tôi cũng luôn tin rằng chúng tôi vẫn còn cơ hội, cho đến khi tôi không còn trên đời này nữa. Tôi đang gắng hết sức để sống tốt hơn, để tìm kiếm cho mình một hạnh phúc đích thực dù đó có phải là anh không. Và tôi không hề hối tiếc khi đã dành tình cảm cho anh, chàng trai của gió.

- Này, dậy đi, mặt trời lặn đến nơi rồi người ạ. Mau mau, tui có 2 cái vé xem phim hay lắm. Đi nghe!

Giọng nói “thánh thót” của cái trà như xối vào tai ngay khi tôi vừa bắt điện

thoại. Tôi phải né đầu sang một bên để khỏi phải nghe thứ âm thanh quen thuộc những vẫn rất đáng sợ ấy. Tôi trả lời rồi mò dậy nhìn đồng hồ: 4h15 phút chiều. Điều đó đồng nghĩa với việc tôi đã ngủ quên suốt gần 9 tiếng và chỉ còn chưa đầy 3 tiếng để chuẩn bị đi xem phim cùng Trà. Tôi mỉm cười khi nhớ về mọi chuyện mình đã suy nghĩ và nhận ra, cuộc đời này vẫn còn rất nhiều điều tươi đẹp đáng để ta quan tâm hơn là cứ dằn vặt mãi vì hôm qua.

Ai cũng có một chuyện tình để nhớ. Với tôi, mỗi tình đầu không chỉ để nhớ, mà còn để chờ, để đợi, để lại yêu vào một ngày nắng không xa...!